2 മണ്ടിമണ്ടിക്കേറുന്ന മോഹവും

ശ്രീമോന്റെ പൂമേടതന്നിലെ നേത്രാഭി-
രാമവിശാലമാം ശാലയിങ്കൽ,
എണ്ണപ്പെട്ടുള്ള സുഗന്ധം പരത്തുന്നോ-
രെണ്ണ പകർന്നു കൊളുത്തിച്ചെമ്മേ
തൂവെള്ളിച്ചങ്ങലത്തുമ്പത്തതാതിടം
തൂക്കിയ ദീപത്തിൻ ദീപ്തിപൂരം
ദൂരിതമാകുമാറങ്ങണഞ്ഞി, തൊരു
പൂരുഷരൂപമാം തേജഃപുഞ്ജം.
അല്ലേ ഗൃഹസ്ഥ, നീ ധന്യനായ്; ലോകത്തി-
ലില്ലിതിൻമീതേ വിരുന്നുകാരൻ;
അല്ലാ പ്രമാദം: ഭവാന്റെ കാൽമുട്ടുകൾ
തെല്ലും മടങ്ങാതെ നിൽപ്പതെന്തേ?
സർവസമ്പത്തും ജഗത്തിൽ വിതയ്ക്കുന്ന
ദിവ്യമാം തൃക്കരം ചുംബിപ്പാനും,
ഏഴെട്ടു കാശിന്റെയുന്മദത്തള്ളലേ,
പാഴുറ്റ നിൻ തല താഴില്ലെന്നോ!

മഗ്ദലനമറിയം - വള്ളത്തോൾ

- ദീപങ്ങളുടെ ദീപ്തിയെ ദൂരത്താക്കുന്നതാണ് വിരുന്നുകാരന്റെ ശോഭ എന്നു വർണിച്ചിരിക്കുന്നതിന്റെ പൊരുൾ എന്താണ്?
- ഏഴെട്ടു കാശിന്റെ ഉന്മദത്തള്ളൽ എങ്ങനെയൊക്കെ പ്രകടമാവുന്നു? ഇത്തരം സന്ദർഭങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടോ?

പണം കൈയിൽ വരുമ്പോൾ മനുഷ്യൻ വിവേകശൂന്യനാകുന്നതിന് ധാരാളം ഉദാഹരണങ്ങൾ നമ്മുടെ മുന്നിലുണ്ട്. നേരേ മറിച്ചുള്ള അനുഭവവും വിരളമല്ല.

കൊച്ചുകൊച്ചു മോഹങ്ങൾ

എൻ. മോഹനൻ

അവന് സന്തോഷം അടക്കാൻ വയ്യാതായി. വിരിഞ്ഞ ചിരിയോടെ ഒരുനിമിഷം കുഞ്ഞുവർക്കിച്ചേട്ടനെ നോക്കിനിന്നു. പിന്നെ റോഡിലേക്കിറങ്ങി ഓടി. റോഡ് നിറയെ ആൾക്കാരായിരുന്നു. അവരുടെ ഇടയിലൂടെ തപ്പിയും തടഞ്ഞും അവൻ ഓടി. പള്ളിമൈതാനത്തും പെരുന്നാളിന്റെ തിരക്കാണ്. അവിടോം കടന്ന് പള്ളിയുടെ വടക്കേ വശത്തെ റബർതോട്ടത്തിന്റെ കമ്പിവേലി തുടങ്ങുന്നിടത്ത് എത്തണം. അവിടെ ഇപ്പോൾ ആരുമുണ്ടാവില്ല. അവിടെ പൊക്കിക്കെട്ടിയിരിക്കുന്ന സിമന്റ് പടിയിൽ കയറിയിരുന്ന് ആരും കാണാതെ രൂപയെടുത്ത് ഒന്നുകൂടി എണ്ണിനോക്കണം. കുഞ്ഞുവർക്കിച്ചേട്ടൻ തന്നപ്പോൾ ആകെ സംഭ്രമമായിരുന്നു. വാങ്ങിച്ച്, അതുപോലെ പോക്കറ്റിലിടുക മാത്രമേ ഉണ്ടായുള്ളൂ. അമ്പതുരൂപാന്നാ കുഞ്ഞുവർക്കിച്ചേട്ടൻ പറഞ്ഞത്. ഈശോയേ! അമ്പതു രൂപ!

അവൻ പടിക്കെട്ടിൽ കയറിയിരുന്ന്, ചുറ്റും നോക്കി, ആരും അടുക്കലില്ലെന്നുറപ്പുവരുത്തി, പതുക്കെ നിക്കറിന്റെ കീശയിൽനിന്ന് രൂപ പുറത്തെടുക്കാൻ ഭാവിക്കുകയായിരുന്നു. അപ്പോഴാണ് ആരോ:

“എന്താ മാത്തുക്കുട്ടിയേ! തനിച്ചിവിടെ?”

അവൻ തലയുയർത്തി ശബ്ദംകേട്ട സ്ഥലത്തേക്കു നോക്കി. പാലക്കുന്നിലെ ദേവസ്യാച്ചേട്ടന്റെ കെട്ടിയോള് ഏലിച്ചേടത്തി. പടർന്നു പന്തലിച്ചുകിടന്ന പുളിമരത്തിന്റെ വേരിലിരുന്ന് അവർ കുട്ടിക്കു മുലകൊടുക്കുകയായിരുന്നു. അവരെയെന്നല്ല, ആരെയും അപ്പോഴവിടെ കാണാനിഷ്ടമായിരുന്നില്ലെങ്കിലും, പ്രത്യേകിച്ചൊന്നും ഭാവിക്കാതെ അവൻ പറഞ്ഞു:

“പള്ളീലെ പെരുന്നാള് കൂടുകയായിരുന്നു ചേടത്തീ! വെയിലുകൊണ്ട് മടുത്തു.”

അവർ മതിയാക്കാനുള്ള ഭാവമില്ല:

“നീ രാവിലെ മുതലേ ഏതാണ്ടു വിറ്റോണ്ടു നടക്കുന്ന കണ്ടല്ലോ. എന്തോ ആയിരുന്നു?”

ഇവർക്കെന്തെല്ലാമറിയണം? മടുപ്പു കാണിക്കാതെതന്നെ പറഞ്ഞു:

“നമ്മുടെ ലോട്ടറിക്കടേലെ കുഞ്ഞുവർക്കിച്ചേട്ടനില്ലേ, പുള്ളിക്കാരൻ കുറെ ടിക്കറ്റു വിറ്റുകൊടുക്കാമോന്നു ചോദിച്ചു. പള്ളിക്കൂടം അടച്ചിരിക്കുവല്ലേ? പെരുന്നാളിന്റെ കൂട്ടോം ഒണ്ടല്ലോ. നോക്കാംന്നു വിചാരിച്ചിറങ്ങീതാ...”

അവർക്കിനീം അറിയണം:

‘‘എന്നിട്ടെന്താ? വല്ലതും ഒത്തോ?’’ ഇത്തവണ പ്രകടമായ മടുപ്പോടെതന്നെ പറഞ്ഞു:

“ആ! പത്തുനൂറെണ്ണം വിറ്റു.”

ഏലിച്ചേടത്തിക്ക് സന്തോഷമായി:

“നന്നായി മോനേ! വല്ലോം കിട്ട്യാൽ നിന്റെ തള്ളയ്ക്കു കൊണ്ടു കൊടുക്ക്... അവളെത്ര പാടുപെട്ടാ നിന്നെ വളർത്തുന്നത്. നിനക്കും ഏഴെട്ടുവയസ്സായില്ലേ? അതൊക്കെ അറിയാറായില്ലേ?”

അവരുടെ ആ അനുകമ്പാപ്രകടനവും ഉപദേശവും ഒന്നും അവനത്ര പിടിച്ചില്ല. സ്വന്തം വീട്ടിലെ കാര്യം അവരു പറഞ്ഞുതന്നിട്ടു വേണ്ടേ? ആരും കാണാതിരുന്ന് രൂപയൊന്നെണ്ണിനോക്കാമെന്നു വിചാരിച്ചു വന്നപ്പോഴാ... ദാ! അവരടെയൊരു കിന്നാരം! പതുക്കെ മറ്റൊരിടത്തേക്ക് കടക്കാമെന്നു കരുതി നടക്കാൻ തുടങ്ങുമ്പോൾ ഏലിച്ചേടത്തി കുട്ടിയുമായി എഴുന്നേറ്റു നടന്നുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു:

“ഞാൻ പോവ്വാ! മാത്തുക്കുട്ടീ! ഈ കൊച്ചിന്റപ്പൻ ഇതിലേ വരുകാണെങ്കിൽ ഞാനാ സ്വർണക്കടേടെ മുമ്പില് നിൽക്കുന്നുണ്ടെന്ന് പറഞ്ഞേക്കണേ...”

അവൻ തലയാട്ടി. അവർ അകലെ മറഞ്ഞു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, നിക്കറിന്റെ പോക്കറ്റിൽ നിന്ന് നോട്ടുകളെടുത്ത്, കൽപ്പടിക്കെട്ടിലിരുന്ന് എണ്ണുവാനാരംഭിച്ചു. അഞ്ചു പത്തുരൂപാ നോട്ടുകൾ! കർത്താവേ! ഇത്രേം ഒന്നിച്ചു കാണുന്നതുതന്നെ ആദ്യമാണ്. പോരാഞ്ഞിട്ടിപ്പോൾ സ്വന്തമായി അമ്പതുരൂപ... അഞ്ചു പത്തുരൂപാ നോട്ടുകൾ. ഭദ്രമായി അവനതു പോക്കറ്റിൽത്തന്നെ വെച്ചു. ഇനി...?

എത്ര അപ്രതീക്ഷിതമായിരുന്നു സംഭവങ്ങൾ എന്ന് അവനോർത്തു.

സാധാരണ അമ്മച്ചിയോടൊപ്പം അവൻ ചന്തയിൽ പോകാറില്ല. രാവിലെ സ്കൂളിൽ പോകാനുള്ള ഒരുക്കമായിരിക്കും. സ്കൂളില്ലാത്ത ദിവസമാണെങ്കിൽ, പഴങ്കഞ്ഞീം കുടിച്ച് ചുമ്മാ ഒരു പായയിൽ ചുരുണ്ടുകൂടി കിടക്കും. വഴിയരികിലെ പുറമ്പോക്കിൽ തെങ്ങോലയും പനയോലയും കമുകിൻവാരിക്കമ്പുകളും കൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ ഒരു പഴയ കുടിലിലാണ് അവനും അമ്മച്ചിയും കൂടി താമസിക്കുന്നത്. തെങ്ങിൽനിന്നു വീണു മരിച്ചുപോയ അപ്പനെ കണ്ട ഓർമയില്ല. അമ്മച്ചി എന്നും രാവിലെ ചന്തയിലെ കുറെ പീടികകളുടെ മുൻവശവും റോഡുമൊക്കെ തൂത്തു വൃത്തിയാക്കിക്കൊടുക്കും. കടയുടമസ്ഥർ എന്തെങ്കിലും കൊടുക്കുന്നതും വാങ്ങി പ്പോരും. പിന്നെ പാടത്തു പണിയുള്ളപ്പോൾ, കപ്പയ്ക്കും ഇഞ്ചിക്കും പണിയുള്ളപ്പോൾ, അങ്ങനെ എല്ലാ ജോലിക്കും പോകും. അതിൽനിന്നൊക്കെ കിട്ടുന്നതുകൊണ്ടാണ് അമ്മച്ചീം മോനും കഴിഞ്ഞുവരുന്നത്.

അമ്മച്ചി അവനെ സ്കൂളിലയച്ചിരുന്നത് വലിയ സന്തോഷത്തോടെയൊന്നുമായിരുന്നില്ല. ചെറുക്കന് ഏഴെട്ടു വയസ്സായില്ലേ. ഇനി വല്ല പണിക്കുംപോയി തിന്നാനുള്ള വക ഉണ്ടാക്കട്ടെ എന്നായിരുന്നു വിചാരം. അപ്പോഴാണറിഞ്ഞത്, ഉച്ചയ്ക്ക് സ്കൂളിൽ കഞ്ഞി കൊടുക്കും. ഒരു നേരത്തെയെങ്കിൽ അത്രേം എന്നു കരുതി സമ്മതിച്ചെന്നേയുള്ളൂ.

സ്കൂളിലെ എന്തുകാര്യം പറഞ്ഞാലും അമ്മച്ചിക്ക് മനസ്സിലാവില്ല. കേൾക്കാൻ താൽപര്യവുമില്ല. പുസ്തകത്തിന്റെയോ പെൻസിലിന്റെയോ ഉടുപ്പിന്റെയോ എന്താവശ്യം പറഞ്ഞാലും ദേഷ്യമാണ്:

“രണ്ടു വയറ് നിറയ്ക്കാൻതന്നെ ഞാൻ പെടാപ്പാട് പെടുമ്പോഴാ, നിന്റെ ഒരു പുസ്തകോം ഉടുപ്പും...”

തലേന്ന് രാത്രിയിലും അവൻ പറഞ്ഞിരുന്നു, ഷർട്ട് വല്ലാതെ കീറിപ്പറിഞ്ഞതാ. വേറൊരെണ്ണം വേണം. മറ്റുള്ളവർക്കെല്ലാമുള്ളതുപോലെ കേമമൊന്നും വേണ്ട. കീറാത്ത ഒരെണ്ണം.

ഗതികേടുകൊണ്ടായിരിക്കും, അമ്മച്ചി കോപിച്ചു:

“മറ്റുള്ളവർക്കൊക്കെ ആകാം. അവരൊക്കെ ഒള്ളേടത്തെയാ... നീ... നീയേ! നീ വഴിമറിയേടെ മോനാ... അപ്പനില്ലാത്ത കൊച്ചാ.”

വഴിമറിയേടെ മോൻ! അവൻ പിന്നൊന്നും പറഞ്ഞില്ല. പക്ഷേ, വിചാരിച്ചു: രാവിലെ അമ്മച്ചീടൊപ്പം ചന്തേപ്പോണം. നാളെ

പള്ളീൽ പെരുന്നാളാണ്. പീടികക്കാര്‍ പതിവില്‍ കൂടുതലെന്തെങ്കിലും അമ്മച്ചിക്കു കൊടുക്കാതിരിക്കില്ല. ആണ്ടിലൊരിക്കലുള്ള വലിയ പെരുന്നാളല്ലേ! അപ്പോള്‍ കൂടെനടന്ന് സേവപിടിച്ച് കെഞ്ചിക്കിണുങ്ങിയാല്‍ ഒരു ഷര്‍ട്ട്. താണതരം തുണിയിലുള്ള വില കുറഞ്ഞ ഒരു ഷര്‍ട്ട്... അതുമതി... അതെങ്കിലും...

അങ്ങനെയാണ് പതിവില്ലാതെ അമ്മച്ചിയോടൊപ്പം രാവിലെ ചന്തയിലെത്തിയത്. അമ്മച്ചിയെ സഹായിച്ചും സേവപറഞ്ഞും കൂടെ നിന്നു. ഒടുവില്‍ ജോലിയെല്ലാം കഴിഞ്ഞ്, ചന്തേലെ കിണറ്റില്‍നിന്ന് വെള്ളംകോരി അമ്മച്ചി, കൈയും കാലും മുഖവുമൊക്കെ കഴുകിക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോള്‍, അടുത്താരുമില്ലെന്നുറപ്പാക്കിയ ശേഷം അവന്‍ പറഞ്ഞു:

"അമ്മച്ചീ! ഇന്ന് പെരുന്നാളല്ലേ? പള്ളിപ്പറമ്പ് നിറയെ വെച്ചുവാണിഭക്കാര്‍ വന്നിട്ടുണ്ട്. ഉടുപ്പുകളൊക്കെ വിലകുറച്ചു കിട്ടും. എനിക്കൊരെണ്ണം വാങ്ങിച്ചുതാ അമ്മച്ചീ!"

അമ്മച്ചിയുടെ ശബ്ദം ഉയര്‍ന്നത് പെട്ടെന്നായിരുന്നു.

"ഓ, ചെറുക്കന്റെ പൂതി. ഉടുപ്പു വേണം

പോലും! കഞ്ഞികുടിച്ചു കിടക്കാന്‍ എന്താ വേണ്ടേന്നാ എന്റെ വേവലാതി."

അവന്‍ ചുറ്റുംനോക്കി. കൂടെ പഠിക്കുന്നവര്‍ കേട്ടാല്‍ എന്തൊരു കുറച്ചിലാണ്. ദേഷ്യോം സങ്കടോം കടിച്ചമര്‍ത്തി അടക്കിയ സ്വരത്തില്‍ അപേക്ഷിച്ചു:

"ഒന്നു പതുക്കെപ്പറ അമ്മച്ചീ!" അമ്മച്ചി ഒന്നുകൂടി ഉച്ചത്തിലാക്കി:

"അതിനു ഞാനിപ്പം മറ്റുള്ളോരു കേക്കാമ്പാടില്ലാത്ത എന്തു ചീത്തവാക്കാ പറഞ്ഞേ. ഉടുപ്പു വേണംപോലും. ജോലിചെയ്തു തള്ളേ പുലര്‍ത്തേണ്ട ചെറുക്കനെ പള്ളിക്കൂടത്തി പറഞ്ഞുവിടുന്നതും പോരാ, കര്‍ത്താവേ! ഇനി ഇതിന് ഉടുപ്പും ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കണോ..."

ഈ ലഹള കേട്ടാണ് കട തുറന്നുകൊണ്ടിരുന്ന കുഞ്ഞുവര്‍ക്കിച്ചേട്ടന്‍ അങ്ങോട്ടു ശ്രദ്ധ തിരിച്ചത്. കിണറിനോട് ചേര്‍ന്ന് കിഴക്കുവശത്തായിരുന്നു കുഞ്ഞുവര്‍ക്കിച്ചേട്ടന്റെ ലോട്ടറിടിക്കറ്റ് കട. കുഞ്ഞുവര്‍ക്കിച്ചേട്ടന്‍ വിളിച്ചു ചോദിച്ചു:

"രാവിലെ തള്ളേം മോനുംകൂടി എന്താപുകില്? എന്താ മറിയേ, ചെറുക്കനെന്തു പറ്റി...?"

അമ്മച്ചി പരാതിസ്വരത്തില്‍ പറഞ്ഞു:

"കുഞ്ഞുവര്‍ക്കിച്ചേട്ടാ ഈ ചെറുക്കന് സ്കൂളിലോട്ടു പോവാന്‍ ഒരു ഷര്‍ട്ടും വേണമെന്ന് പറഞ്ഞ് വാശിയാ. ഞാനെവിടുന്നൊണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കും? കഞ്ഞിക്കൊണ്ടാക്കാന്‍ തന്നെ മടഞ്ഞു മടുത്തു."

കുഞ്ഞുവര്‍ക്കിച്ചേട്ടന്‍ സഹതാപത്തോടെ പറഞ്ഞു:

"അവന്‍ പറയുന്നതും ശരിയല്ലിയോ മറിയേ! സ്കൂളില്‍ പോവാന്‍ അവനുടുപ്പുവേണ്ടേ?"

അമ്മച്ചി വിട്ടുകൊടുത്തില്ല:

"വേണോ വേണ്ടയോ, എനിക്കറിയത്തില്ല. എന്റെ കൈയില്‍ അഞ്ചാറുരൂപ ഒന്നിച്ചുകിട്ടീരുന്നെങ്കില്‍ ഞാനൊരു അലൂമിനിയംകലം വാങ്ങിച്ചേനേ. മണ്‍കലത്തില്‍ കഞ്ഞി വെച്ചു

വെച്ചാ അപ്പടി പട്ടി കൊണ്ടുപോവ്വാ. ഓലേ ടെടേക്കൂടെ പാത്തും പതുങ്ങീം കേറി കഞ്ഞീം തീർക്കും കലോം പൊട്ടിക്കും. കർത്താവേ! എത്രയെണ്ണമായീന്നറിയാമോ? പട്ടി പൊട്ടിക്കാത്ത ഒരു പാത്രമാ ഇപ്പോ എനി ക്കത്യാവശ്യം. പള്ളിക്കൂടത്തീന്നു വന്നാ ഇവനും വല്ലോം കഴിക്കാൻ വെച്ചേക്കണ്ട തല്ലേ?

അപ്പോൾ കുഞ്ഞുവർക്കിച്ചേട്ടൻ അവനെ അരികിലേക്കു വിളിച്ചു പറഞ്ഞു:

“എടാ മാത്തുക്കുട്ടീ, നിന്റമ്മച്ചി പറയുന്നതും ശരിയല്ലയോ? നീ വിശന്നു ചെല്ലുമ്പോ കഴി ക്കാൻ കഞ്ഞി വേണ്ടേ? അതു വെക്കാൻ പാത്രം വേണോ? അതോ ഉടുപ്പു വേണോ?”

അവനൊന്നും മിണ്ടിയില്ല. തന്റെ ഇല്ലായ്മയും വല്ലായ്മയും വേറൊരാൾകൂടി മനസ്സിലാക്കി യതിന്റെ അപമാനവുമായി വീർത്ത മുഖ ത്തോടെ തല കുനിച്ചു നിന്നു. അവന്റെ ദയ നീയമായ നിൽപ്പു കണ്ടിട്ട് അലിവുതോന്നി യിട്ടാവും കുഞ്ഞുവർക്കിച്ചേട്ടൻ പറഞ്ഞു:

“മാത്തുക്കുട്ടീ നിനക്കൊരുടുപ്പ് വാങ്ങിക്കാൻ ഞാനൊരു വിദ്യ പറഞ്ഞുതരാം. വാ, ഇവിടെ വാ.”

അയാൾ അവനെ പീടികമുറിക്കകത്തേക്കു പിടിച്ചുകയറ്റി. എന്നിട്ട് ലോട്ടറിടിക്കറ്റിന്റെ ഒരു ബുക്കെടുത്തു കൊടുത്തുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു:

“ദാ നോക്ക്, ഇത് നൂറെണ്ണമുണ്ട്. ക്രിസ്മസ് ബംപർ. മനസ്സിലായോ? ഒന്നാം സമ്മാനം പത്തുലക്ഷം, പിന്നേം ഒരുപാട് സമ്മാനങ്ങ ളുണ്ട്. ഇന്ന് പെരുന്നാളിന് നല്ല ആൾക്കൂട്ടമാ യിരിക്കും. നീയാ പള്ളിപ്പറമ്പിൽ ചെന്ന് ഇത് വിറ്റാ നിനക്ക് അമ്പതു രൂപാ കമ്മീഷൻ. എന്താ കൊള്ളാമോ? അപ്പോ സ്വന്തം പണം കൊണ്ട് ഉടുപ്പും വാങ്ങിക്കാം. മനസ്സി ലായോ?”

അവനാദ്യം ഒന്നും മനസ്സിലായില്ല. പിന്നെ കുഞ്ഞുവർക്കിച്ചേട്ടൻ വിൽക്കാനുള്ള വിദ്യ കളും വാക്കുകളും വർത്തമാനങ്ങളും ഒക്കെ പറഞ്ഞുത്സാഹിപ്പിച്ചപ്പോൾ അവനും താൽപര്യമായി.

അമ്മച്ചീം പറഞ്ഞു:

“അങ്ങനെ തന്നത്താൻ വല്ലോം ഒണ്ടാക്കാൻ നോക്ക്...”

അങ്ങനെയാണവൻ രാവിലെ ഇറങ്ങി ത്തിരിച്ചത്.

പള്ളിമുറ്റത്തും മുൻവശത്തെ മൈതാനത്തും നിറയെ ആളുകളായിരുന്നു. പെരുന്നാളുകൂ ടാനും പ്രാർഥിക്കാനും വന്ന സ്ത്രീകളും കുട്ടികളും പുരുഷന്മാരും. പിന്നെ മൈതാന ത്തിലെമ്പാടും വെച്ചുവാണിഭക്കാർ നിരത്തി യിരിക്കുന്ന പലവിധ സാധനങ്ങൾ. വളകൾ, കണ്ണാടികൾ, ചീർപ്പുകൾ, കലങ്ങൾ, പാത്ര ങ്ങൾ, പീപ്പികൾ, മിഠായികൾ, തുണികൾ.

ആ തിരക്കിനിടയിലൂടെ കേറിയും ഇറ ങ്ങിയും അവൻ നടന്നു. വിളിച്ചുകൂവിക്കൊ ണ്ടുനടക്കാൻ ആദ്യമൊക്കെ നാണമായിരു ന്നു. പിന്നെപ്പിന്നെ കൂസലില്ലാതായി. ഓരോ കുർബാന കഴിഞ്ഞിറങ്ങുന്ന ജനക്കൂട്ടത്തിനു മുമ്പിലും അവൻ ടിക്കറ്റുമായെത്തി. അനുക മ്പകൊണ്ടോ താൽപര്യം കൊണ്ടോ എന്തോ പലരും അതു വാങ്ങി. ഒടുവിൽ വൈകു ന്നേരമായപ്പോഴേക്കും ടിക്കറ്റെല്ലാം തീർന്നു കഴിഞ്ഞു. കിട്ടിയ തുകയും രസീതുകുറ്റിയും കുഞ്ഞുവർക്കിച്ചേട്ടന്റെ കൈയിലേൽപ്പിച്ച പ്പോൾ, അയാൾ അഭിനന്ദിച്ചു പറഞ്ഞു:

“മിടുക്കൻ! എടാ മാത്തുക്കുട്ടീ, നീയാ മിടു ക്കൻ. ഇനി ആരോടും ചോദിക്കാതെ പോയി ഇഷ്ടമുള്ള ഷർട്ടു വാങ്ങിച്ചോ...”

അയാൾ അമ്പതു രൂപയും നൽകി.

സന്തോഷവും പരിഭ്രമവും എല്ലാംകൂടി നില യുറയ്ക്കാനാവാതെ ഓടിപ്പോന്നതാണ്. ആരും കാണാതെ ഒന്നുകൂടി എണ്ണിനോ ക്കണം. ഏതുടുപ്പാണ് വേണ്ടതെന്ന് സ്വസ്ഥ മായിരുന്നൊന്ന് ആലോചിക്കണം. പിന്നെ...

അങ്ങനെ വിചാരിച്ചാണ് ആരുമില്ലാത്ത സ്ഥലം നോക്കി ഇവിടെ വന്നത്. നാശം നോക്കണേ! അപ്പോ ഇവിടെ ഏലിച്ചേടത്തി. അവരുടെ ഒരുപദേശം! വല്ലോം കിട്ടിയാൽ തള്ളേടെ കൈയീക്കൊണ്ടു കൊടുക്കണം പോലും!

അമ്മച്ചിക്കെപ്പോഴും ബുദ്ധിമുട്ടാ. ഒരിക്കലും ഒന്നും തികയില്ല. രാവിലെ മുതൽ രാത്രി വരെ അലഞ്ഞുനടന്നു പണിയെടുക്കും. എന്നാലും ഒന്നും കൈയിലുണ്ടാവില്ല. പക്ഷേ, എന്തുണ്ടെങ്കിലും തനിക്കു നിറച്ചു തന്നിട്ട് ബാക്കിയേ കഴിക്കൂ.

എന്നാലും ഈ രൂപയിപ്പോ, അമ്മച്ചിക്ക് കൊടുക്കാമ്പറ്റുമോ? എത്ര നാളായി മോഹി ക്കുന്നു. ഒരു പുതിയ ഷർട്ടിന്. ഈ ഇട്ടിരി ക്കുന്ന ഒരെണ്ണമേ കഷ്ടിച്ചു കൊള്ളാവുന്ന തായുള്ളൂ. ഇതുതന്നെയും എത്ര പഴഞ്ചനാ... ആരും ഒന്നും പറയുകയില്ല. എന്നാലും കൂട്ടു കാരുടെ നോട്ടം കണ്ടാലറിയാം. അവർ ഈ ഷർട്ടിൽ നോക്കുമ്പോൾ തൊലി ഉരിയും.

ഇല്ല, ഒരു പുതിയ ഷർട്ടില്ലാതെ പറ്റില്ല. ഇപ്പോൾത്തന്നെ വെച്ചുവാണിഭക്കാരുടെ കട കളിൽ പോയി നോക്കി നല്ലൊരെണ്ണം വാങ്ങാം.

അവൻ രൂപ ഒരു പ്രാവശ്യം കൂടി എണ്ണി നോക്കി. പിന്നെ പള്ളിമൈതാനത്തെ കടക ളിലേക്കു നടന്നു.

നേരത്തേ ടിക്കറ്റു വിറ്റു നടന്ന സമയത്ത് ഇതി നിടയിലൂടെയൊക്കെ എത്രപ്രാവശ്യം നടന്ന താണ്. അപ്പൊഴൊന്നും ഇതൊന്നും കണ്ടി രുന്നതേയില്ലല്ലോ. ആളുകളിലും അവരെ ക്കൊണ്ടു ടിക്കറ്റു വാങ്ങിപ്പിക്കുന്നതിലും മാത്രമായിരുന്നു, ശ്രദ്ധ. ഇപ്പോൾ അതെല്ലാം കഴിഞ്ഞ് ഒരു ചെറിയ ഷർട്ട് വാങ്ങാമെന്നു മാത്രം വിചാരിച്ചു വന്നപ്പോൾ എന്റെ അഗ സ്ത്യാനോസ് പുണ്യാളാ! എന്തോരം സാധ നങ്ങൾ! ബിസ്കറ്റുകൾ, മിഠായികൾ... റൊട്ടി കൾ... പലജാതി പലഹാരങ്ങൾ. നല്ല വിശ പ്പുമുണ്ട്. ഉച്ചയ്ക്കാകെ കഴിച്ചത് രണ്ടുപാത്രം മോരുംവെള്ളം മാത്രമായിരുന്നു. ആരോ ദീ നാനുകമ്പക്കാർ സൗജന്യമായി വിതരണം ചെയ്തിരുന്ന മോരുംവെള്ളം. കമുകിൻ പാള കോട്ടിയുണ്ടാക്കിയ പാത്രത്തിൽ രണ്ടുപാത്രം കഴിച്ചു വയർ നിറയ്ക്കുകയായിരുന്നു. എങ്ങ നെയും ടിക്കറ്റു വിറ്റുതീർക്കാൻവേണ്ടി ഉടൻതന്നെ ആൾക്കൂട്ടത്തിലേക്ക് ഇറങ്ങു കയും ചെയ്തു. ഇപ്പോൾ, ഈ വൈകിയ വേളയിൽ, പല തട്ടുകളിലെ ചില്ലുകൂടു കൾക്കുള്ളിലായി പ്രദർശിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന പല ജാതി ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ വായിൽ വെള്ള മുണ്ടാക്കുന്നു... എന്നാലും വേണ്ട. അതി നൊന്നും ചിലവാക്കാൻ ഇപ്പോൾ കാശില്ല... വേണ്ട, അവൻ നടന്നു.

കളിക്കോപ്പുകൾ, ബലൂണുകൾ, പന്തുകൾ, ഹായ്! എന്തുരസം! അവയോരോന്നും അവനെ കൈകാട്ടിവിളിക്കുന്നതുപോലെ തോന്നി. ഒരു പന്ത്! ഒരു നല്ല റബർപന്ത്! എന്നും കരിയിലയും കടലാസും കമുകിൻപാ ളയുടെ ഉള്ളൂരിയും പൊതിഞ്ഞുകെട്ടിയുണ്ടാ ക്കിയ പന്ന പന്തുകൾകൊണ്ടേ കളിച്ചിട്ടുള്ളൂ. വേണ്ട... ഇപ്പോൾ വേണ്ട... അവൻ തുണി ക്കട തേടി നടന്നു. ഒരു നല്ല ഷർട്ട്. അതാണു വേണ്ടത്.

പെട്ടെന്നാണ് കണ്ടത്. പലജാതി പാത്രങ്ങൾ നിരത്തി അടുക്കിവെച്ചിരിക്കുന്ന വമ്പൻ പന്തൽ. പിച്ചള, ചെമ്പ്, ഓട്, അലൂമിനിയം. അങ്ങനെ പലമാതിരി പാത്രങ്ങൾ നിരനിര യായി... ഭംഗിയായി...

ആരും നോക്കിനിന്നുപോകും. അവനും നിന്നുപോയി. എന്തൊരു തിളക്കം! ചന്തം! പതുക്കെ ഓർമ വന്നു. അമ്മച്ചി വിചാരിച്ചത് ഇതുപോലൊരു പാത്രമാകും. ആ വെളുത്തു തിളങ്ങുന്ന... കലം മാതിരിയുള്ള... പട്ടി തട്ടി യുടയ്ക്കാത്ത...

ശരിയാണ്. എത്ര പ്രാവശ്യം കണ്ടിരിക്കുന്നു. സ്കൂളിൽനിന്നു വരുമ്പോ കുടിക്കാനായി അമ്മച്ചി കരുതിവെച്ച കഞ്ഞിയാവും. വരു മ്പോഴെന്താ? കഞ്ഞീമില്ല... കലോമില്ല... ആകെ പൊട്ടിച്ചിതറി, തറയിലാകെ ഒഴുകി...

അമ്മച്ചി പറയും:

"ഈ നശിച്ച നായ്ക്കളുടയ്ക്കാത്ത ഒരു പാത്രം എന്നാണാവോ വാങ്ങാനാവുക."

ഒരിക്കലും സാധിച്ചിരുന്നില്ല. അതിനുള്ള വരുമാനം ഉണ്ടായിട്ടേയില്ല.

കടയുടെ വാതിൽക്കൽ നിന്നു തറച്ചുനോ ക്കുന്ന ചെറുക്കനെ കണ്ടിട്ടാവും, കടക്കാരൻ ചോദിച്ചു:

"എന്താ, പയ്യനെന്തുവേണം?"

മാത്തുക്കുട്ടി ഞെട്ടി. അവൻ വേറെ ഏതോ ലോകത്തായിരുന്നു. പിന്നെ ഭയസംഭ്രമങ്ങളോടെ കടയുടമയെ നോക്കി. എന്നിട്ട് അറിയാതെ അകത്തെ പാത്രങ്ങളുടെ നിരകളിലൊന്നിലേക്കു വിരൽ ചൂണ്ടി - തന്റെ വീട്ടിലെ കഞ്ഞിക്കലത്തിന്റെ വലിപ്പമുള്ള ഒരു അലുമിനിയംകലത്തിന്റെ നേർക്ക്. കടയുടമസ്ഥൻ അത്ഭുതത്തോടെ കലത്തിലേക്കും പിന്നെ ചെറുക്കന്റെ മുഖത്തേക്കും മാറി മാറി നോക്കി. വിശ്വാസം വരാത്ത ഭാവത്തിൽ ചോദിച്ചു:

"എന്താ? ആ അലുമിനിയംകലമോ?"

അവൻ ഭയത്തോടെ തലയാട്ടി. കടയുടമയ്ക്ക് ഇതൊരു തമാശപോലെ തോന്നി. പാത്രം വാങ്ങാനായി ഒരു പിഞ്ചുബാലൻ! എന്നാലും അയാൾ പാത്രമെടുത്തു തുടച്ച്, തിരിച്ചും മറിച്ചും പരിശോധിച്ചശേഷം തൂക്കിനോക്കി. പിന്നെ അവനു കാണാനെന്നോണം നേരെ നീട്ടി പറഞ്ഞു:

"മുപ്പത്തിയഞ്ചുരൂപ"

മാത്തുക്കുട്ടി പാത്രം വാങ്ങി. പിന്നെ കീശയിൽനിന്ന് നാലു പത്തുരൂപാ നോട്ടുകൾ എടുത്തുകൊടുത്തു. ബാക്കി കിട്ടിയ അഞ്ചു രൂപയും കീശയിലാക്കി നടക്കാനാരംഭിക്കവേ, കടയുടമ പറഞ്ഞു:

"നില്ല് കൊച്ചനേ! പൊതിഞ്ഞു തരാം."

ആ പൊതിയുമായി അവൻ തുണിക്കടകളുടെ മുന്നിലെത്തി. കൈയിലിനി പതിനഞ്ചു രൂപ കൂടി ഉണ്ടായിരുന്നല്ലോ. പല കടകളിൽ പരതിയിട്ടും പതിനഞ്ചു രൂപയിലൊതുങ്ങുന്ന ഒരു കുപ്പായം കിട്ടുവാനുണ്ടായിരുന്നില്ല. നേരം ഇരുട്ടായിത്തുടങ്ങുകയും ചെയ്തു. പള്ളിമേടയിൽനിന്ന് അന്തിപ്രാർഥനയുടെ മണിമുഴക്കവും കേട്ടു. ഇനി താമസിച്ചാൽ അമ്മച്ചിക്കു പേടിതുടങ്ങും. പരിഭ്രമിക്കും. കുപ്പായം വാങ്ങാനാവാത്ത നിരാശയോടെ അവൻ നടന്നു. വീട്ടിലേക്കുള്ള വഴിയിലൂടെ കൈയിലെ കലത്തിന്റെ പൊതിയുമായി നടക്കവേ അവൻ ആലോചിച്ചു:

എന്തിനാണീ കലം?

അമ്മച്ചിക്ക് കഞ്ഞിവെക്കാൻ. പക്ഷേ, കഞ്ഞിവെക്കണമെങ്കിൽ അരി വേണ്ടേ? പലപ്പോഴും അതില്ലാതെയും വരാറുണ്ടല്ലോ. ഒടുവിൽ മോഹിച്ച് മോഹിച്ച് അമ്മച്ചീടെ അലൂമിനിയം കലം കിട്ടുമ്പോൾ കഞ്ഞിവെക്കാനൊന്നുമില്ലാതെ വന്നാൽ...?

അവൻ നേരെ മാടപ്പാട്ടുകാരുടെ അരിപ്പീടികയിലേക്കു കയറിച്ചെന്നു. ഉറച്ചസ്വരത്തിൽ പ്രായപൂർത്തി വന്ന ഒരാളെപ്പോലെ, വിൽപനക്കാരനോടാവശ്യപ്പെട്ടു.

"പതിനഞ്ചു രൂപയ്ക്ക് അരി തരണം."

ഈ വിൽപനക്കാരനും ഒരു നിമിഷം അത്ഭുതത്തോടെ നോക്കി.

പതിനഞ്ചുരൂപയ്ക്ക് അരിയോ? അങ്ങനെ യാരും ചോദിക്കാറില്ലല്ലോ. ചോദിക്കുന്ന ആളുടെ ശരീരവലിപ്പവും മുഖത്തെ ഭാവവും സ്വരത്തിലെ ഗൗരവവും കണ്ട വിൽപനക്കാരൻ ചിരിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെ അരി തൂക്കി പൊതിഞ്ഞുകൊടുത്തുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു:

"ദാ, പതിനഞ്ചുരൂപേടെ അരി."

കീശയിലുണ്ടായിരുന്ന ബാക്കി നോട്ടുകളും എടുത്തുകൊടുത്തിട്ട് അവൻ നടന്നു.

വീട്ടിൽ ചെന്നപ്പോൾ, പൊതി രണ്ടും അമ്മച്ചീടെ കൈയിൽ കൊടുത്തപ്പോൾ, അവർ അതഴിച്ചുനോക്കി സ്തംഭിച്ചങ്ങനെ നിന്നു. പിന്നെ ആ പാത്രത്തിലും അരിയിലും മാറി മാറി നോക്കി പൊട്ടിപ്പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു. വിയർത്തൊലിച്ചു തളർന്നുനിന്ന അവനെ കെട്ടിപ്പിടിച്ച് പിന്നെയും കരഞ്ഞു.

ഈ അമ്മച്ചിയ്ക്കെന്താണ്?

അമ്മച്ചി വേണമെന്നു മോഹിച്ചിരുന്ന പാത്രം തന്നെയല്ലേ, ഞാൻ വാങ്ങിയത്...?

എന്താ അമ്മച്ചീ! അമ്മച്ചിയ്ക്കെന്തുപറ്റി...?

എൻ. മോഹനന്റെ കഥകൾ

- 'അവന് സന്തോഷം അടക്കാൻ വയ്യാതായി. വിരിഞ്ഞ ചിരിയോടെ ഒരു നിമിഷം കുഞ്ഞു വർക്കിച്ചേട്ടനെ നോക്കിനിന്നു. പിന്നെ റോഡിലേക്കിറങ്ങി ഓടി' - ഇത്തരം ഒരു തുടക്കം കഥയ്ക്ക് നൽകുന്ന കലാപരമായ നേട്ടങ്ങൾ എന്തൊക്കെ?
- ❍ "സ്കൂളിലെ എന്തു കാര്യം പറഞ്ഞാലും അമ്മച്ചിക്ക് മനസ്സിലാവില്ല. കേൾക്കാൻ താൽപര്യവുമില്ല. പുസ്തകത്തിന്റെയോ പെൻസിലിന്റെയോ ഉടുപ്പിന്റെയോ എന്താവശ്യം പറഞ്ഞാലും ദേഷ്യമാണ്."
  - ❍ "മറ്റുള്ളവർക്കൊക്കെ ആകാം. അവരൊക്കെ ഒള്ളേടത്തെയാ... നീ... നീയേ! നീ വഴിമറിയേടെ മോനാ... അപ്പനില്ലാത്ത കൊച്ചാ."
  - ❍ "വീട്ടിൽ ചെന്നപ്പോൾ, പൊതി രണ്ടും അമ്മച്ചീടെ കൈയിൽ കൊടുത്തപ്പോൾ, അവർ അതഴിച്ചുനോക്കി സ്തംഭിച്ചങ്ങനെ നിന്നു. പിന്നെ ആ പാത്രത്തിലും അരിയിലും മാറിമാറി നോക്കി പൊട്ടിപ്പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു."

  ഇതര സന്ദർഭങ്ങൾ കൂടി കണ്ടെത്തി മാത്തുക്കുട്ടി എന്ന കഥാപാത്രത്തെക്കുറിച്ച് ഒരു നിരൂപണം തയാറാക്കൂ.
- താൻ ഏറെക്കൊതിച്ച ഉടുപ്പു വാങ്ങാതെ പൊട്ടാത്ത കലവും അരിയും വാങ്ങാൻ മാത്തുക്കുട്ടി തീരുമാനിച്ചതെന്തുകൊണ്ടാണ്? ചർച്ചചെയ്യുക.
- കേരളപാഠാവലിയിലെ 'സഹപാഠികൾ' എന്ന കവിത വായിച്ചുനോക്കൂ. അതിലെ കുട്ടിയുടെയും മാത്തുക്കുട്ടിയുടെയും ജീവിതാവസ്ഥ സമാനമാണോ? ചർച്ചചെയ്യുക.
- വഴിമറിയയുടെ മകന് തന്റെ ജീവിതാഭിലാഷം സഫലീകരിക്കാനാവുന്നില്ല. മറുവശത്ത് സമ്പത്ത് ധൂർത്തടിച്ച് ആഡംബരപൂർവം ജീവിക്കുന്ന ഒരു വിഭാഗവുമുണ്ട്. ഈ അന്തരം നമ്മുടെ സമൂഹത്തിൽ എന്തെല്ലാം പ്രശ്നങ്ങളാണ് സൃഷ്ടിക്കാനിടയുള്ളത്. വിവിധ സ്രോതസ്സുകളിൽ നിന്ന് ആവശ്യമായ വിവരങ്ങൾ ശേഖരിച്ച് ഒരു എഡിറ്റോറിയൽ തയാറാക്കാം. അതിനായി 'സമുദായങ്ങൾക്ക് ചിലതു ചെയ്യുവാനുണ്ട്' എന്ന ലേഖനം കൂടി വായിക്കുക.

സമുദായങ്ങൾക്ക് ചിലതു ചെയ്യുവാനുണ്ട്

എം.എൻ. വിജയൻ

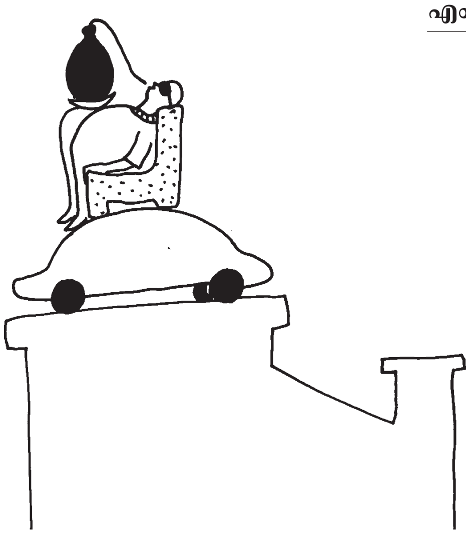

ആർഭാടമായി ജീവിക്കണം എന്ന കൊതിയാണ് കുട്ടികളുമൊത്ത് ഒരു ചെറുപുരയിൽ പാർത്തിരുന്ന ചെറുപ്പക്കാരനെ അഞ്ചെട്ടു കൊലപാതകങ്ങൾക്ക് പ്രേരിപ്പിച്ചത് എന്ന് അയാൾതന്നെ പറയുന്നു. ആ മനസ്സിൽ ആരെയും കൊല്ലാൻ മടിക്കാത്ത ഇരുട്ട് ഉണ്ടായിരുന്നു. ആർഭാടം ഒരു ഉന്മാദാവസ്ഥയാണ്. ആളുകൾക്കോ വീടുകൾക്കോ ചരിത്രത്തിനോ ഉന്മാദം വരാം. ഉന്മാദത്തിൽ ശരി മാത്രമേ ഉള്ളൂ. തെറ്റും തോൽവിയും ഇല്ല. അസാധ്യം എന്ന ഒരു വാക്കില്ല. ഉണർവും മത്സരവും ഏറിയ നമ്മുടെ സമുദായത്തിൽ അതുകൊണ്ട് ആർഭാടത്തിന്റെ ഉന്മാദം വർധിച്ചുവരുന്നു. Beg, borrow or steal എന്നതാണ് മുദ്രാവാക്യം. കടക്കെണിയായി, കളവും കൊള്ളയുമായി തെരുവുകളിലും രാജനീതിയിലും ഇത് പ്രത്യക്ഷപ്പെടാം. മൂലയ്ക്കായിപ്പോകുന്ന മനുഷ്യരുടെയും രാജ്യങ്ങളുടെയും പ്രതികരണം, നിറവേറ്റാത്ത മോഹം, പ്രണയത്തെപ്പോലെ നിങ്ങളെ ആത്മഹത്യയിലേക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോകുന്നു. ഇല്ലാത്തവർ ചെലവാക്കി മുടിയുന്നതിനെ ഗുരുവാണ് നിരോധിച്ചത്. ആർഭാടത്തിനെതിരായ നമ്മുടെ ആദ്യത്തെ ശബ്ദം. ആരാധനയെപ്പോലും ഗുരു നിരാഡംബരമാക്കി. പാവങ്ങളുടെ മോഹങ്ങളെ അറിവിലേക്കും വ്യവസായത്തിലേക്കും തിരിച്ചുവിട്ടു. ഇന്നും സമുദായസംഘടനകൾക്ക് ഇക്കാര്യത്തിൽ പലതും ചെയ്യാൻ കഴിയും. പക്ഷേ, അവർക്ക് ഇച്ഛാശക്തി നഷ്ടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഉള്ളവന് ആർഭാടമാകുന്നു സ്വന്തം തെളിവ്. പതിനൊന്ന് ആനയുള്ള ദൈവം ആനയില്ലാത്ത മറ്റു ദൈവങ്ങളേക്കാൾ എത്രയോ വലിയവൻ. മത്സരിക്കുന്ന പാവങ്ങൾ പതുക്കെ പാപ്പരായിത്തീരും. അവർക്കു മാത്രമായി മീനിന്റെ വില കുറയുകയുമില്ല. ആർഭാടത്തിനുള്ള ചെലവും മാറുകയില്ല. ആദർശത്തിന്റെയും ലാളിത്യത്തിന്റെയും ഊന്നുവടികൊണ്ട് സാധാരണക്കാരന്റെ ഉയരം കൂട്ടേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. സമുദായസ്ഥാപനങ്ങൾക്ക് മാത്രമേ ഇപ്പോൾ ധൂർത്താചാരങ്ങളെ സാമാന്യനിലയിലേക്കു ഇറക്കിക്കൊണ്ടുവരാൻ കഴിയൂ. ഇത് സർക്കാരിന്റെയോ രാഷ്ട്രീയക്കാരന്റെയോ തട്ടകമല്ല. ആചാരങ്ങളുടെ സ്വത്വവൈകാരിക തലമാകുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഇപ്പോൾ നേതൃത്വം വിപരീതങ്ങളെ ആദർശവൽക്കരിക്കണം.

എം.എൻ. വിജയന്റെ
സമ്പൂർണകൃതികൾ-സംസ്കാരം-2

- 'ആദർശത്തിന്റെയും ലാളിത്യത്തിന്റെയും ഊന്നുവടികൊണ്ട് സാധാരണക്കാരന്റെ ഉയരം കൂട്ടേണ്ടിയിരിക്കുന്നു' - ഈ വാക്യത്തിന്റെ അർഥവ്യാപ്തി കണ്ടെത്തുക.
- ❍ ആർഭാടം ഒരു ഉന്മാദാവസ്ഥയാണ്.
  ❍ "Beg, Borrow or Steal എന്നതാണ് മുദ്രാവാക്യം"- ഇത്തരം നിരീക്ഷണങ്ങൾ ഇന്നും പ്രസക്തമാണോ? തെളിവുകൾ കണ്ടെത്തി അവയ്ക്കു പിന്നിലുള്ള പ്രേരണകൾ വിശകലനം ചെയ്യൂ.

വീഡിയോമരണം

അയ്യപ്പപ്പണിക്കർ

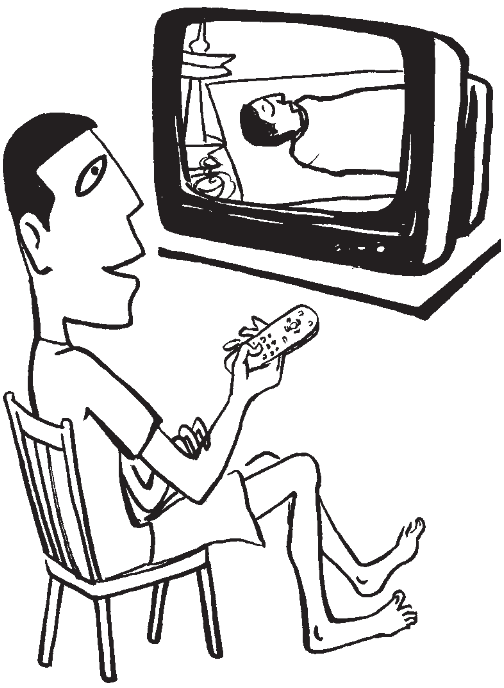

"അമേരിക്കയിൽ നിന്ന് ഫോക്സ് വന്നിരിക്കുന്നു, ചേച്ചീ."

"ഫോക്സോ? കുറുക്കനോ? വല്ല ക്ലിന്റണോ മറ്റോ ആണോന്നു നോക്ക്."

"അല്ല ചേച്ചീ. ക്ലിന്റണച്ചായനെ എനിക്കറിയില്ലേ? ഇതു ടെലഗ്രാം പോലെ എന്തോ ആണത്രെ."

"നോക്കട്ടെ, ങ്ആ ഇതു ചേട്ടന്റെ കത്താണല്ലോ. നീ വായിക്ക്."

"മൈ ഡിയർ സരോ,

നമ്മുടെ മദറിന് കൂടുതലാണെന്നറിഞ്ഞു. പക്ഷേ, ഇവിടെ ഇപ്പോൾ ചാറ്റൽമഴയാണ്. അമേരിക്കൻ ചാറ്റൽമഴയെപ്പറ്റി നിനക്കറിഞ്ഞുകൂടല്ലോ. ചാറ്റൽമഴ കാരണം നാട്ടിലേക്കു വരാൻ പറ്റുകയില്ല, അതുകൊണ്ട് മദറിന്റെ അവസാനനിമിഷങ്ങൾ വീഡിയോ എടുത്ത് അയച്ചുതരണം. അന്ത്യശ്വാസം വലിക്കുന്നതും പിന്നെ നമ്മുടെ രീതിയിലുള്ള ഫ്യൂണറലും മറ്റും ഞങ്ങളുടെ ഇവിടുത്തെ ഫ്രെൺസിന് വളരെ ഇഷ്ടപ്പെടും. ഇൻഡ്യൻ മാര്യേജ്, ഇൻഡ്യൻ വെഡിംഗ് റിസപ്ഷൻ, ഡിവോഴ്സ്, സതി എല്ലാം അവർ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. ശ്വാസം മാറിവീഴുന്നതും ഊർധ്വൻ വലിക്കുന്നതും പിന്നെ മറ്റു ചടങ്ങുകളും... കുളിപ്പിക്കൽ, കോടിയിടൽ, വായ്ക്കരി, ബലി, ദഹിപ്പിക്കൽ, കുടമുടയ്ക്കൽ... എല്ലാം കാണാൻ അവർ കാത്തിരിക്കുകയാണ്. പിന്നെ, ബ്ലാക്ക് ആന്റ് വൈറ്റും കളറും പ്രത്യേകം വേണം. മാരിലീന് ബ്ലാക്ക് ആന്റ് വൈറ്റാണിഷ്ടം. കളറില്ലാതെന്തു ഡെത്ത്-കം-ഫ്യൂണറൽ എന്നാണ് ജാകിലിൻ ചോദിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ട് വീഡിയോക്കാരനെ നേരത്തേ റിസർവ് ചെയ്യണം. സമയത്ത് അയാളെ കിട്ടിയില്ല, അമ്മ പറ്റിച്ചു എന്നൊന്നും പറയരുത്. നല്ല കാസറ്റ് വേണമെങ്കിൽ ഇവിടെനിന്നയച്ചുതരാം. മഴയില്ലാതിരുന്നെങ്കിൽ ഞാൻ തന്നെ വന്നേനെ. നല്ല കാസറ്റുവേണം. പലരേയും കാണിക്കാനുള്ളതാ. 'The last moments of an Indian mother' എന്ന പേരും കൂടി എഴുതിയേക്ക്. വെഡിംഗ് ആണെന്നു തെറ്റിദ്ധരിക്കണ്ട. മരണമന്വേഷിച്ചു വരുന്നവരെ ഒന്നും വിട്ടുകളയരുത്. വല്ലോരും കരയുന്ന സീനെടുത്ത് വീഡിയോ നനയ്ക്കരുത്. ക്രിസ്തുമസ്... ഫ്രെൺസെല്ലാം വരും വീഡിയോ കാണാൻ. അതിനു മുമ്പ് അയയ്ക്കണം. ശേഷം വീഡിയോ കിട്ടിയിട്ട്. അമ്മയോട് ഒന്ന് അഡ്ജസ്റ്റ് ചെയ്യാൻ പറയണം. ക്രിസ്മസിന് മുമ്പുതന്നെ. ചാറ്റൽമഴയുടെ കാര്യം അമ്മയെ അറിയിക്കണം. ടേക് കെയർ.

അമേരിക്കൻ ചേട്ടൻ"

അയ്യപ്പപ്പണിക്കരുടെ കൃതികൾ-1990-99

- ❍ മദറിന്റെ അവസാന നിമിഷങ്ങൾ വീഡിയോ എടുത്ത് അയച്ചുതരണം.

  ❍ വല്ലോരും കരയുന്ന സീനെടുത്ത് വീഡിയോ നനയ്ക്കരുത്.

  ❍ അമ്മയോട് ഒന്ന് അഡ്ജസ്റ്റ് ചെയ്യാൻ പറയണം.

  ഇത്തരം പ്രയോഗങ്ങൾ ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വ്യത്യസ്തമായൊരു മനോഭാവം വ്യക്തമാക്കുന്നില്ലേ? ചർച്ചചെയ്യുക.
- ഈ രചനയിൽ തെളിയുന്ന പരിഹാസം ശ്രദ്ധിച്ചല്ലോ. അതിനെ അടിസ്ഥാനമാക്കി ഒരു ആസ്വാദനക്കുറിപ്പ് തയാറാക്കുക.
- ആർഭാടരഹിതമായ ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചുള്ള സന്ദേശമാണ് മഹാത്മാഗാന്ധിയും ശ്രീനാരായണഗുരുവും മുന്നോട്ടുവെച്ചത്. അവരുടെ ചിന്തകൾ കണ്ടെത്തി ഒരു ഉപന്യാസം തയാറാക്കുക.

ഗുരുകുലം

സേതു

ഗുരുകുലവാസം കാലംകൂടുന്ന ദിവസമായിരുന്നു. നീണ്ടകാലത്തെ പരിശീലനത്തിനും പഠനത്തിനും ശേഷം ശിഷ്യന്മാർ പിരിഞ്ഞു പോകുകയാണ്. ബിരുദങ്ങൾ കൈപ്പറ്റിയ ശേഷം അവർ ഗുരുവിനോട് യാത്രപറയാൻ ചെന്നു.

ഗുരു മഹേഷ്പ്രസാദ്ജി വളരെ വലിയ സന്തോഷത്തിലായിരുന്നു. ഇക്കണ്ട കാലത്തിനിടയിൽ കാണാൻ കിട്ടിയ ഏറ്റവും മിടുക്കന്മാരുടെ ബാച്ചാണ് ഇന്ന് ആശ്രമം വിട്ടുപോകുന്നത്. ഇവർ തന്റെ കീർത്തി ലോകമാകെ പരത്തും. കേട്ടറിഞ്ഞ് നാനാദേശങ്ങളിൽനിന്നുമായി അടുത്ത കോഴ്സിലേക്ക് ഒട്ടേറെ മിടുക്കന്മാർ വന്നെത്തും.

അകത്തളത്തിൽ പട്ടുവിരിച്ച പീഠത്തിൽ നീണ്ട താടിയും നീണ്ട മുടിയും ഉഴിഞ്ഞുകൊണ്ട് ഗുരുവങ്ങനെ ഇരുന്നു.

ശിഷ്യന്മാർ ഓരോരുത്തരായി ചെന്നു. കുമ്പിട്ടു വണങ്ങി. ഗുരുദക്ഷിണ വച്ചു. സാഷ്ടാംഗം നമസ്കരിച്ച് ആശീർവാദം നേടി.

നെറുകയിൽ കൈവച്ച് ഓരോരുത്തരെയായി ഗുരു അനുഗ്രഹിക്കുകയായി.

“മിടുക്കൻ, സന്തോഷായീട്ടോ, പുറത്തുപോകുമ്പോൾ ഇവടത്തേക്കാൾ മിടുക്ക് കാണിക്കണം ട്ടോ.”

ശിഷ്യന്മാർ പലമട്ടിൽ തലയാട്ടി.

പൊതുവായ ചില ഉപദേശങ്ങളൊക്കെ കൊടുത്ത് അവരെ യാത്രയാക്കിയിട്ട് മഹർഷി മഹേഷ്പ്രസാദ്ജി വിശ്രമമുറിയിലേക്ക് വലിഞ്ഞു.

ഉരുളൻ തലയിണയിൽ ചാരി കാലും നീട്ടിയിരുന്ന് ഒരിക്കെ മുറുക്കാൻ മഹർഷി തയാറെടുക്കുമ്പോൾ മൂന്നു ശിഷ്യന്മാർ പതുങ്ങിപ്പതുങ്ങി അകത്തേക്കു കടന്നുവന്നു.

മഹർഷിയുടെ മുഖം തെളിഞ്ഞു. ഇവർ തനിക്ക് ഏറ്റവും പ്രിയപ്പെട്ടവർ. ഭാവിയിൽ തന്റെയും ഗുരുകുലത്തിന്റെയും പേര് സൂക്ഷിക്കേണ്ടവർ. മിടുക്കും താൻപോരിമയും ഉള്ളവർ.

“എന്താ കുട്ട്യോളേ, യാത്രയായി അല്ലേ?” ഗുരുജിയുടെ മുഖത്ത് ഓളംവെട്ടുന്ന വാത്സല്യം.

അവർ മരപ്പാവകളെപ്പോലെ തലയാട്ടി.

“ഇനിയെന്താ നിങ്ങടെ പ്ലാൻ?”

“അങ്ങനെ വിശേഷിച്ചൊന്നും തീരുമാനിച്ചിട്ടില്ല.” ഒന്നാമൻ തലചൊറിഞ്ഞു.

“അങ്ങയോട് ചോദിക്കാമെന്നും കരുതി.”

“എന്നാലും അങ്ങനെയല്ലല്ലോ. എന്തെങ്കിലുമൊക്കെ കണക്കുകൂട്ടല് കാണില്ലേ ഉള്ളില്.

അല്ലെങ്കിത്തന്നെ ഞാനെന്തു പറഞ്ഞു തരാനാണ്?"

"അങ്ങനെ ചോദിച്ചാല്–" രണ്ടാമൻ പറഞ്ഞു നിറുത്തി.

"പറഞ്ഞോളൂ." ഗുരു പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചു.

"എൻട്രൻസ് പരീക്ഷകള്, സിവിൽസർവീസ്, സി.എ, വക്കീൽപ്പണി–അങ്ങനെ എന്തൊക്കെ കിടക്കുന്നു വഴികള്, മിടുക്കന്മാർക്ക്. അല്ലാ, വേറേം വഴികള് കാണും നിങ്ങൾക്കു സ്വന്ത മായിട്ട്."

ശിഷ്യന്മാർ മുഖത്തോടുമുഖം നോക്കുക യായി.

"പറഞ്ഞോളൂ. അശ്ശേഷം മടിക്കണ്ടാ ട്ടോ."

"ഗുരുജി - അത്" മൂന്നാമൻ തലചൊറിഞ്ഞു.

"അതായത്, എന്തിനാ മടിക്കണത്? ഇവിടെ ഞാൻ മാത്രമല്ലേ ഉള്ളൂ. എന്റടുത്ത് പറയാ മല്ലോ നിങ്ങൾക്ക്."

അപ്പോഴേക്കും പുറകിൽനിന്ന ഗുരു പത്നിയും പിന്താങ്ങി.

"പറഞ്ഞോളൂ കുട്ട്യോളേ."

അതവർക്ക് ഒരു താങ്ങായി. തങ്ങൾ അമ്മ യെപ്പോലെ ശുശ്രൂഷിച്ചു സേവിച്ച ഗുരുപത്നി യാണ് പറയുന്നത്. അവർക്കറിയാത്ത ഒരു രഹസ്യവും തങ്ങൾക്കില്ലല്ലോ.

"ഗുരുജി, അത്–" മൂന്നാമൻ മടിച്ചുമടിച്ചാണ് പറഞ്ഞു തുടങ്ങിയത്: "തൊഴിൽ എന്നതാ യാലും നാല് ചക്രം ഉണ്ടാക്കാൻ പറ്റണം. ചക്ര മൊണ്ടേലേ നാട്ടിലൊരു വെല കാണ ത്തൊള്ളൂ."

ഗുരു ഒന്നു ഞെട്ടി. ശിഷ്യൻ തുടരുകയാ യിരുന്നു.

"മോഹം എന്നതാന്നു വച്ചാൽ ഒരു നൂറ്റമ്പ തേക്കറ് റബ്ബറ്. പിന്നെ കൊറെ മൊളകും ഏലവും ജാതിയും. ഒത്താൽ ഓരേക്കറ് തെങ്ങിൻതോപ്പുകൂടി. വലിയ പൂതിതന്നെ. നടക്കുമോന്ന് അറിയത്തില്ല."

"എന്താ അഗ്നിശർമാ നീയീ പറയണത്?"

ഗുരുജിയുടെ ഒച്ചപൊങ്ങി: "നിങ്ങളെയൊക്കെ ഞാൻ പഠിപ്പിച്ചുവിട്ട വേദോപനിഷത്തുകള്, നിങ്ങളുതന്നെ കാണാപ്പാഠം ചൊല്ലിക്കുന്ന ഒട്ടേറെ സാരോപദേശകഥകള്. അവ യൊക്കെ–"

"അതൊക്കെ ശരിയാ ഗുരുജി. പഠിക്കാൻ കൊള്ളാം. പക്ഷേ, പ്രയോഗിക്കാൻ കൊള്ള ത്തില്ല. നാടോടുമ്പോൾ കൊച്ചുപിച്ചാത്തിയു മായി കുറുകെ ഓടണം എന്നല്ല്യോ പഴമ്പു രാണം."

ഗുരുവിന്റെ മുഖം ചുവന്നു തുടുക്കുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ മറ്റു രണ്ടു ശിഷ്യന്മാർ മൂന്നാമനെ തടഞ്ഞു. അവൻ പൊടുന്നനെ നിറുത്തി.

"എന്നാലും ഇത്രയ്ക്ക് വേണ്ടായിരുന്നുട്ടോ, അഗ്നിശർമാ, നിന്നിൽനിന്ന് ഞാനിത് പ്രതീ ക്ഷിച്ചതല്ല." ഗുരുവിന്റെ തൊണ്ട ചെറുതാ യൊന്ന് ഇടറി.

"ഗുരുജീ, അത്–" ഒന്നാമൻ വിശദീകരിക്കാൻ നോക്കുകയായിരുന്നു. "അങ്ങേക്ക് നന്നായ റിയാല്ലോ, ഇവൻ എടുത്തുചാട്ടക്കാരനാ ണെന്ന്. പക്ഷേ, അവൻ പറഞ്ഞതിന്റെ പൊരുള്, ഏതൊരു ഇടുക്കി ജില്ലക്കാരനെ യുംപോലെ അവനും മെയ്യനങ്ങി അധ്വാനിച്ച് ധനസമ്പാദനം നടത്താൻ പോകുന്നു എന്നത് മാത്രമാണല്ലോ. അതവന് അറിയാ വുന്ന വഴി."

ഗുരുജി അത് വിശ്വസിച്ചില്ല. പക്ഷേ, ഒന്നു മാത്രം മനസ്സിലായി. ഇവരുടെയൊക്കെ ഒച്ചയും മട്ടും മാറിയിരിക്കുന്നു. നിവർന്നു നിന്ന് തന്റെ മുഖത്തേക്ക് നോക്കാൻകൂടി പേടിച്ചിരുന്ന കുട്ട്യോളാണ്. ഇപ്പഴെന്താ, ബിരുദം കൈയിലായപ്പോ മര്യാദയെന്ന് പറ യണത് ഗുരുവിനോടുപോലും വേണ്ടാന്നാ യിരിക്കുന്നു. തനിക്ക് സ്വപ്നത്തിൽപ്പോലും നിരൂപിക്കാൻ കഴിയാത്ത വഴികളാണല്ലോ അവരുടെ മുമ്പിൽ.

"ആയ്ക്കോട്ടെ." ഗുരു വെറുതെ തലയാട്ടി ക്കൊണ്ട് ഒന്നാമന്റെ നേർക്കു നോക്കി. "ആട്ടെ, നീയോ? എന്താ നിന്റെ പരിപാടി?"

തന്റെ ഊഴമായപ്പോൾ ഒന്നാമനും പരുങ്ങി. രണ്ടാമന്റെ മുഖത്തേക്ക് തെല്ലൊരു

ശങ്കയോടെ പാളിനോക്കി. അവർ കൈകാട്ടി ധൈര്യം കൊടുത്തിട്ടും തൊണ്ടയനങ്ങുന്നില്ല, ഒച്ച പൊങ്ങുന്നില്ല.

"പറഞ്ഞോളൂ, വിഷ്ണുഗുപ്താ, എന്തിനാ മടിക്കണേ?" ഗുരുജി അവന്റെ പുറത്തു തട്ടി.

പെട്ടെന്ന് ഒറ്റമൂച്ചിൽ ഒന്നാമൻ പറഞ്ഞു:

"എനിക്ക് ജനങ്ങളെ സേവിക്കണം, ഗുരുജീ."

"നന്നായി, അസ്സലായിട്ടോ. എനിക്കു തൃപ്തിയായി." ഗുരുവിന്റെ മുഖം വിടർന്നു.

"ഒരു ശിഷ്യനെങ്കിലുമുണ്ടല്ലോ എന്റെ പേര് നിലനിർത്താനായി. ജനസേവയെന്ന് പറയണത് എത്രയോ പവിത്രമായ കർമമാണ്."

അപ്പോഴേക്കും മൂന്നാമൻ ഇടയിൽക്കയറി പറയുകയായി:

"ഗുരുജീ, ഇത് വെറുമൊരു നമ്പറാ. ഇവന്റെ ഉള്ളിലിരിപ്പ് പെശകാ. ജനങ്ങളെ സേവിക്കുകാന്ന് പറഞ്ഞാല് ഇവൻ രാഷ്ട്രീയത്തില് ഇറങ്ങാൻ പോകുവാന്നാ അർഥം, അതൊരു കോഡ് വാക്കാണ്. ഇപ്പള്, സേവിക്കുകാന്നാ ഉടലോടെ വിഴുങ്ങുവാന്നാ അർഥം."

"ശിവ! ശിവ! ആശ്രമവാസത്തിനുശേഷം രാഷ്ട്രീയോ? നേരെ മറിച്ചല്ലേ വേണ്ടത്? എന്താ ഞാനീ കേക്കണത്!"

കേട്ടത് ശരിയാണെന്ന മട്ടിൽ തലകുനിച്ച് ഒന്നാമൻ വീണ്ടും പിറുപിറുത്തു:

"എനിക്ക് ജനങ്ങളെ സേവിക്കണം ഗുരുജീ."

ഗുരുജി പിന്നീടൊന്നും പറഞ്ഞില്ല. മുഖം തിരിച്ച് രണ്ടാമന്റെ നേർക്ക് നോക്കി.

"വത്സാ, നീയോ?"

"എന്റെ മോഹം പറഞ്ഞാല് ഗുരുജി ദേഷ്യപ്പെടരുത്. എന്റെ വഴി എപ്പോഴും വേറെയാണല്ലോ."

"ഇത്ര്യോക്കെ കേട്ടിട്ട് എനിക്ക് ദേഷ്യംവന്നില്ലല്ലോ. നീയും പറഞ്ഞോളൂ. ഒന്നും തോന്നില്ല എനിക്ക്. അത്രയ്ക്ക് അലങ്കോലമായിരിക്കണു മനസ്സ്."

"എനിക്കൊരു ചട്ടമ്പിയാകണം ഗുരുജീ." രണ്ടാമൻ പറഞ്ഞു.

"ചട്ടമ്പിസ്വാമികളോ?"

"അല്ല, മഹാരാജ്, വെറുമൊരു നാടൻ ചട്ടമ്പി. ഒരുഗ്രൻ അഭ്യാസി. പതിനെട്ടടവുകളും പഠിച്ച ശൂരവീരശിങ്കം. എന്റെ പേര് കേട്ടാൽ നാടും നാട്ടാരും നാട്ടുക്കരചനും വിറകൊള്ളണം. ഏഴകൾക്കോ തോഴൻ. മുതലാളിപ്പെരുച്ചാഴികൾക്ക് കാലൻ."

"ഒരു ടിപ്പിക്കൽ തമിഴൻ ഹീറോ കഥാപാത്രം, അല്ലേ?" ഗുരു ചിരിച്ചു.

"ഓ, അങ്ങന്യൊന്നുമില്ല മഹാരാജ്." രണ്ടാമൻ മഞ്ഞച്ചിരിയോടെ തലചൊറിഞ്ഞു.

"വെറുമൊരു പൂതിയാണ് അടിയന്റേത്. അവിടത്തെ അനുഗ്രഹമുണ്ടെങ്കിൽ ശരിയാവാതിരിക്കില്ല."

മഹർഷി മഹേഷ്പ്രസാദ്ജി ഒരുനിമിഷം കണ്ണടച്ചിരുന്നു. എത്രയോ വർഷങ്ങളായി ഈ ഗുരുകുലം നടത്തുന്നു. എത്രയോ ബാച്ചുകളായി ശിഷ്യന്മാർ പുറത്തുപോയിരിക്കുന്നു. അവരെല്ലാം ലോകമെമ്പാടും പടർന്നുപന്തലിച്ച് ഈ ഗുരുകുലത്തിന്റെയും ഗുരുവിന്റെയും പ്രശസ്തി പരത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. നല്ല കുട്ടികൾ. നല്ല വിജയശതമാനം. നല്ല അച്ചടക്കം. ഒരുപാട് റാങ്കുകൾ.

പക്ഷേ, ഇപ്പോഴോ?

ഒരു സ്ഥാപനത്തിന് പേരുദോഷമുണ്ടാകാൻ വളരെ ചെറിയൊരു കാരണം മതി.

ഇന്നാദ്യമായി കുട്ടികൾ എന്റെ മുഖത്തു നോക്കി കാര്യങ്ങൾ വെട്ടിത്തുറന്ന് പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അവരുടെ സത്യസന്ധത സമ്മതിച്ചു കൊടുക്കാതെ വയ്യ. ഒന്നുമല്ലെങ്കിലും പേടിക്കാതെ സത്യം പറയാനെങ്കിലും അവർ ഇവിടന്ന് പഠിച്ചുവല്ലോ.,

"എനിക്കൊന്നും പറയാനില്ല കുട്ട്യോളേ." മഹർഷി പതിഞ്ഞ ശബ്ദത്തിൽ പറഞ്ഞു: "നിങ്ങളുടെ മോഹങ്ങൾ നിങ്ങള് പറഞ്ഞു. അതിൽനിന്ന് നിങ്ങൾ പിന്മാറില്ലെന്ന് എനിക്കുറപ്പാണ്. ആ നിലയ്ക്ക് നിങ്ങളെ അനുഗ്രഹിച്ചയയ്ക്കുക മാത്രമാണല്ലോ എന്റെ കർമം. നിങ്ങൾക്ക് നല്ലത് വരട്ടെ. ജഗദീശ്വരൻ നിങ്ങൾക്ക് നല്ല വഴി കാണിച്ചുതരട്ടെ."

അവരുടെ നെറുകയിൽ കൈവച്ച് അനുഗ്രഹി ക്കുമ്പോൾ ഗുരുജിയുടെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞിരുന്നു.

ഭാണ്ഡങ്ങളുമായി അവർ ആശ്രമമുറ്റത്തേക്കി റങ്ങുമ്പോൾ ഗുരുജി ഒരു കാര്യം മാത്രം പറഞ്ഞു:

“മൂന്നാണ്ട് തികയുന്ന നാൾ നിങ്ങൾ വരണം. എന്നിട്ട് നിങ്ങൾക്കുണ്ടായ നേട്ടങ്ങളും കോട്ട ങ്ങളും വിശദമായിട്ട് പറയണം. അതനുസ രിച്ച് ഞങ്ങടെ സിലബസ്സില് വേണ്ട മാറ്റങ്ങൾ വരുത്താമല്ലോ. അല്ലെങ്കിലും പാഠ്യപദ്ധതീല് കാലാകാലായിട്ട് പരിഷ്കാരം ആവശ്യം തന്നെ.”

അവർ തലയാട്ടി സമ്മതിച്ചു. ഒരിക്കൽക്കൂടി ഗുരുവിനെ വണങ്ങി തിടുക്കംപിടിച്ച് യാത്ര യായി.

നാളുകൾ കടന്നുപോയി. ഗുരുജി കാത്തിരി ക്കുകയായിരുന്നു, തന്റെ സമർഥരായ ശിഷ്യ ന്മാരുടെ വിശേഷങ്ങൾക്കായി.

ഒടുവിൽ അവർ വന്നു.

പറഞ്ഞതുപോലെ, മൂന്നാണ്ട് തികയുന്ന നാളിൽത്തന്നെ.

മഹർഷിയെ ഉച്ചമയക്കത്തിൽനിന്ന് ഉണർത്തിക്കൊണ്ട് ഒരു കൂറ്റൻ കാറ് ആ മുറ്റത്തു വന്നുനിന്നു. ആചാരവേഷങ്ങ ളണിഞ്ഞ സാരഥിയും തോക്കേ ന്തിയ അംഗരക്ഷകനും ചാടി പുറത്തേക്കിറങ്ങി കാറിന്റെ പിൻവാതിൽ തുറന്നുകൊ ടുത്തു. അതിൽനിന്ന് വിചിത്രമായൊരു രൂപം പുറത്തേ ക്കിറങ്ങി.

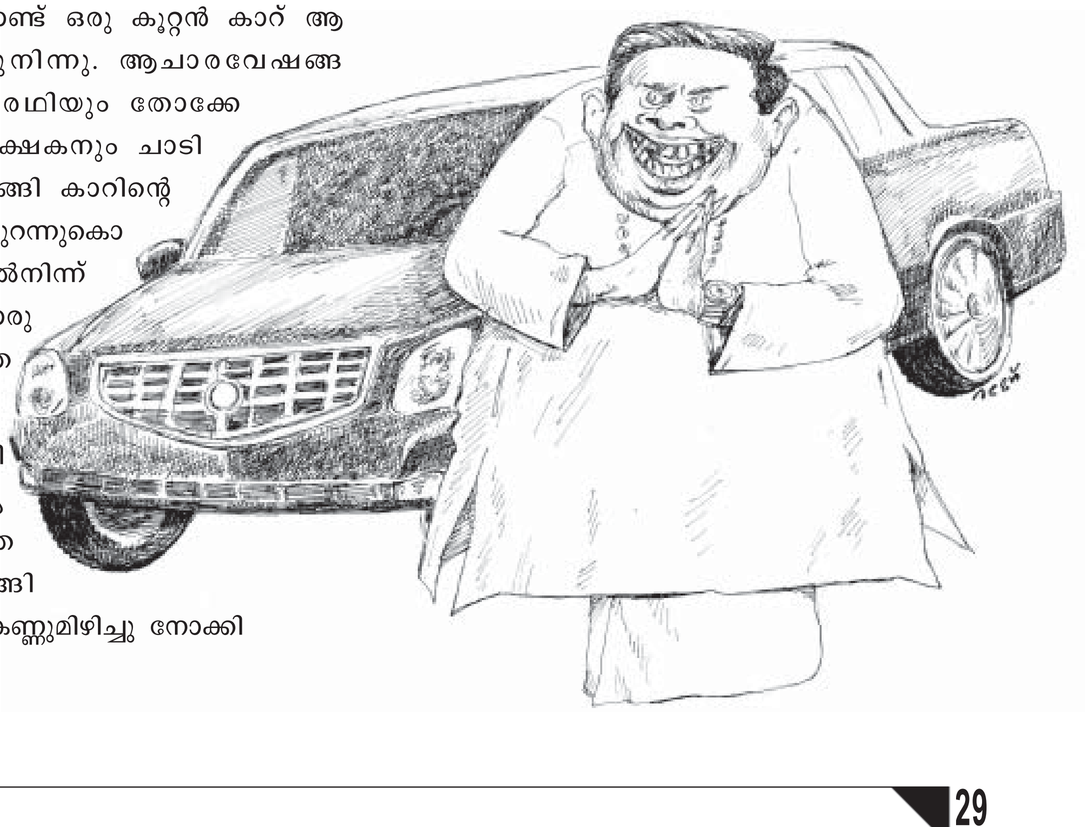

ഉറക്കംപോയതി ലുള്ള ഈർഷ്യ യോടെ വരാന്ത യിലേക്കിറങ്ങി വന്ന ഗുരുജി കണ്ണുമിഴിച്ചു നോക്കി നിന്നു.

ഗുരുപത്നി പിളർന്ന വായോടെ നോക്കിനിന്നു.

കോലാഹലം കേട്ട് ഓടിക്കൂടിയ മുനിശിഷ്യ ന്മാർ അന്തംവിട്ട് നോക്കി നിന്നു. മാൻപേട കളും ആശ്രമപ്പക്ഷികളും കാതോർത്തു.

വലിയ പൊക്കവും ഒരുപാട് തടിയുമുള്ള ഒരു വിചിത്രരൂപം. വട്ടമുഖം. തുറന്നുപിടിച്ച വായ നിറയെ തള്ളിനിൽക്കുന്ന മഞ്ഞപ്പല്ലുകൾ, സിൽക്ക് ജൂബ്ബാ, സിൽക്ക് മുണ്ട്, ഉടലാകെ പൊൻമയം, തൊഴുതുപിടിച്ച കൈകൾ.

രൂപം ആൾക്കൂട്ടത്തെ മാറിമാറി തൊഴുതിട്ട്, ആടിയാടി കോലായിലേക്ക് വലിഞ്ഞുകയറി.

മഹർഷി മഹേഷ്പ്രസാദ്ജി തെല്ലൊരു ഭീതി യോടെ പുറകോട്ട് രണ്ടു ചുവടു വച്ചു. പിന്നെ കണ്ണെടുക്കാനാവാതെ വീണ്ടും വീണ്ടും നോക്കുകയായി.

“പേടിക്കേണ്ട ഗുരുജി. ഇത് ഞങ്ങൾതന്നെ യാണ്.” സത്വത്തിന്റെ പിളർന്ന വായിൽനിന്ന് ഒന്നാമന്റെ ശബ്ദം കേട്ടു.

ഗുരുജി അന്തംവിട്ട് നോക്കുകയായിരുന്നു.

ഒന്നാമന്റെ ശബ്ദം. രണ്ടാമന്റെ ശരീരം. അപ്പോൾ മൂന്നാമനെവിടെ?

"അതേ, ഗുരുജീ, ഞങ്ങൾ മൂന്നുപേരും ഒന്നായിരിക്കുന്നു. അല്ലെങ്കിൽത്തന്നെ വേറിട്ടുനിന്നിട്ട് എന്തുകാര്യം? ഐകമത്യം മഹാബലം എന്നല്ലേ അങ്ങ് പഠിപ്പിച്ചു തന്നിട്ടുള്ളത്. പിന്നെ ഇത് കൂട്ടുകക്ഷിസിദ്ധാന്തത്തിന്റെ കാലമാണല്ലോ."

"രണ്ടുപേരെ മനസ്സിലായി. അപ്പോൾ മൂന്നാമൻ അഗ്നിശർമനോ?"

"അവൻ കുരുട്ടുബുദ്ധിയായി ഈ ശരീരത്തിൽ കുടിയേറിയിരിക്കുന്നു, മഹാരാജ്."

ആദ്യമൊന്ന് പകച്ചുപോയെങ്കിലും പിന്നീട് ഗുരുജി തെല്ലുനേരം കണ്ണടച്ചുനിന്നു. പതിയെ കണക്കുകൂട്ടിനോക്കി.

ചട്ടമ്പിയുടെ ഉറച്ച ശരീരം. ദേശസേവകന്റെ നീണ്ട നാവ്. കച്ചവടക്കാരന്റെ വളഞ്ഞബുദ്ധി.

ആ സങ്കരസൃഷ്ടിയുടെ നേർക്ക് അജ്ഞാതമായൊരു ആദരവോടെ നോക്കിയിട്ട് ഗുരു ചോദിക്കുകയായി:

"അപ്പോൾ എവിടെയാണാവോ പ്രവർത്തനരംഗം?"

നാലുചുറ്റുമൊന്ന് പാളിനോക്കിയിട്ട് സത്വം താഴ്ന്ന ശബ്ദത്തിൽ എന്തോ പറഞ്ഞു.

അവർ ഉൾമുറിയിലേക്കു നടന്ന് പുൽപ്പായകളിൽ ഇരുന്നു. ആശ്രമകുടീരമാകെ മറുനാടൻ വാസനദ്രവ്യത്തിന്റെ മണം പരന്നു. സത്വം കൈയിലിരുന്ന പെട്ടിതുറന്ന് ചുവന്ന പട്ടിൽപൊതിഞ്ഞ ഒരു കെട്ട് ഗുരുവിന്റെ കാൽക്കൽ വച്ചു.

"എന്താത് കുട്ട്യോളേ?" ഗുരു ചോദിച്ചു.

"അന്ന് പഠിത്തം കഴിഞ്ഞ് പോകുമ്പോൾ കാര്യമായ ഗുരുദക്ഷിണയൊന്നും തരാൻ പറ്റിയില്ല. പിന്നെ അന്ന് ഞങ്ങൾക്ക് അതിനുള്ള കഴിവുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്ന് വക്യാ. ഇപ്പൊ അതൊക്കെ ഞങ്ങള് കൂട്ട്യാൽ കൂടുന്നതേ ഉള്ളൂ. പിന്നെ ഇതൊക്കെ ഒഴിവാക്കാൻ വയ്യാത്ത ചിട്ടവട്ടങ്ങൾതന്നെ എന്ന് പുരാണങ്ങളിൽ എഴുതിവച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. അതോണ്ട് ഞങ്ങളുടെ വകയായി ചെറിയൊരു ദക്ഷിണ. വൈകിയതിന് ക്ഷമാപണം. അങ്ങ് ഇത് സ്വീകരിച്ച് ഞങ്ങളെ അനുഗ്രഹിക്കണം."

ഗുരുജി കെട്ടഴിച്ച് നോക്കി. പുറകിൽ ഗുരുപത്നിയുടെ കണ്ണുകൾ വിടർന്നു.

"അയ്യോ ആശ്രമത്തിനെന്തിനാ പൊന്നും പണോം?"

"അവിടുന്ന് അങ്ങനെ പറയരുത്. എല്ലാ നല്ല കാര്യങ്ങൾക്കും കൈയയച്ച് സംഭാവന കൊടുക്കുന്നവരാണ് ഞങ്ങള്."

"പക്ഷേ, ഇതോണ്ട് ഞാനെന്ത് ചെയ്യാനാണ് കുട്ട്യോളേ?"

"അല്ലാ, പറയണത് തീരെ ശരിയല്ലാന്നറിയാം. എന്നാലും ചെറിയൊരു നിർദേശം വയ്ക്ക്യാണ്. ഇതോണ്ട് ഇവടെ ഗവേഷണ വിദ്യാർഥികൾക്കായി ഒരു കസേര. നല്ല കടഞ്ഞെടുത്ത ഈട്ടികൊണ്ടുള്ള ഒരു കറുത്ത കസേര."

"എന്നിട്ട്?"

"ആ കറുകറുത്ത കസേരയിൽ ഇരുന്ന് അയാൾ കഠിനമായി ഗവേഷണം നടത്തട്ടെ."

"എന്തിനെപ്പറ്റി?" ഗുരുജി കൂട്ടുപുരികമുയർത്തി: "മുമ്പിൽ കിടക്കുന്ന കറുകറുത്ത വഴികളെപ്പറ്റിയോ?"

"എന്നു ഞങ്ങള് പറഞ്ഞില്ലല്ലോ ഗുരുജീ." സത്വം ചിരിച്ചു: "ഇവിടന്ന് ബിരുദവുമെടുത്ത് ഒരു തൊഴിലുമില്ലാതെ എത്രപേരാണ് വെറുതെ തെക്കുവടക്ക് നടക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ട് ഗുരുകുലവിദ്യാഭ്യാസം തൊഴിലധിഷ്ഠിതമാക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി ഗവേഷണം അത്യാവശ്യമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു." സത്വം നേതാവിന്റെ മുഴങ്ങുന്ന ശബ്ദത്തിൽ പറയുകയായിരുന്നു.

സത്വം തുടർന്നു:

"അല്ലെങ്കിൽത്തന്നെ ഞങ്ങളെ കണ്ണും കാതും തെളിയിച്ച ഈ സ്ഥാപനത്തോട് ഞങ്ങൾക്കൊരു കടപ്പാടുമില്ലേ? അവിടുന്ന് കാണിച്ചുതന്ന വഴിയിലൂടെ പോയല്ലേ ഞങ്ങളിവിടംവരെ എത്തിയത്?"

"ഞാൻ കാട്ടിത്തന്ന വഴികളോ!" ഗുരുവിന് അതിശയമായി: "അത്രയ്ക്ക് പ്രയോജനകരമായ ഏത് വഴികളാ ഞാൻ കാട്ടിത്തന്നത് കുട്ട്യോളേ?"

“അതേ ഗുരുജീ.” സത്വത്തിന്റെ മുഖത്ത് വലിയ ഗൗരവമായി. നേതാവിന്റെ ശബ്ദം പൊങ്ങി. അദൃശ്യരായ ആയിരക്കണക്കിന് ജനങ്ങളോടെന്നോണം കൈ ഉയർത്തി പറയുകയായി: “ഏതെല്ലാം മഹദ് വചനങ്ങൾ... ഞെട്ടില്ലാ വട്ടയില, കാളകിടക്കും കയറോടും, മുറ്റത്തെ ചെപ്പിന് അടപ്പില്ല, ആനകേറാമല ആടുകേറാമല... അങ്ങനെ എന്തൊക്കെ പഠിച്ചിരിക്കണു ഞങ്ങള്.”

അതൊക്കെ കേട്ട് നിറഞ്ഞ മനസ്സുമായി, കണ്ണുകളടച്ച് ഗുരുജി ഇരുന്നു.

“ഞാൻ നിങ്ങൾക്ക് ഒരുപാട് നല്ല കാര്യങ്ങള് പറഞ്ഞുതന്നിരിക്കണു, അല്ലേ കുട്ട്യോളേ.”

“ഓ, അത്... പിന്നല്ലാണ്ട്.” സത്വം തലചൊറിഞ്ഞ് ഒരു ചിരി ചിരിച്ചു.

“ആട്ടെ, എനിക്ക് പ്രാർഥനേടെ സമയമായി.” ഗുരു എഴുന്നേറ്റു. കൈ ഉയർത്തി ഒരിക്കൽക്കൂടി അനുഗ്രഹിച്ചു. “നിങ്ങൾക്ക് നല്ലതു വരട്ടെ. ഒരു പക്ഷേ, ഭാവിയിൽ എനിക്ക് നിങ്ങടെ ആവശ്യം വന്നേക്കാം. ഇവിടത്തെ വിസിറ്റിങ് ഫാക്കൽറ്റിയിലേക്ക്. വിരോധമില്ലല്ലോ. ഒഴിവുള്ളപ്പോൾ മതി. നിങ്ങൾക്ക് വലിയ തിരക്കാണെന്നറിയാം. വിരോധമില്ലല്ലോ.”

“എന്ത് വിരോധം ഹ ഹ ഹ!” പല്ലുകൾ മുഴുവനും പുറത്തുകാട്ടി സത്വം ചിരിച്ചു:

“അതൊരു മഹാഭാഗ്യമല്ലേ.”

പിന്നീട് യാത്രപറഞ്ഞ് സത്വം കെട്ടുവള്ളം പോലത്തെ മറുനാടൻ കാറിലേക്ക് കയറുമ്പോൾ ഗുരുജിയുടെ മനസ്സിൽ ഒരേയൊരു ചിന്തയേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ:

ഗുരുകുലവിദ്യാഭ്യാസത്തെ തികച്ചും തൊഴിലധിഷ്ഠിതമാക്കാൻ കാര്യമായ ഗവേഷണം തന്നെ വേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. തന്റെ ഇപ്പോഴത്തെ സിലബസ്സിൽ അതിനായി ഒരുപാട് മാറ്റങ്ങൾ വരുത്തേണ്ടിവന്നേക്കും. അല്ലെങ്കിൽ ഭാവിയിൽ കുട്ടികളെ കിട്ടാൻതന്നെ വലിയ ബുദ്ധിമുട്ടായിരിക്കും. വെറും ബിരുദങ്ങൾ ആർക്കുവേണമിപ്പോൾ? തന്റെ പ്രിയംകരരായ ശിഷ്യന്മാർ തിരഞ്ഞെടുത്തതുപോലെ നാടിനും നാട്ടാർക്കും പ്രയോജനകരങ്ങളായ ഒട്ടേറെ വഴികൾ കണ്ടുപിടിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇത് പ്രൊഫഷണൽ കോഴ്സുകളുടെ കാലമാണല്ലോ.

ഗുരു മഹേഷ്പ്രസാദ്ജി ചിന്താഭാരവുമായി ഉൾമുറിയിലേക്കു വലിഞ്ഞു.

സമ്പൂർണകഥകൾ, വാല്യം : 2

- “ഗുരുകുലവിദ്യാഭ്യാസത്തെ തികച്ചും തൊഴിലധിഷ്ഠിതമാക്കാൻ കാര്യമായ ഗവേഷണം തന്നെ വേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. തന്റെ ഇപ്പോഴത്തെ സിലബസ്സിൽ അതിനായി ഒരുപാട് മാറ്റങ്ങൾ വരുത്തേണ്ടി വന്നേക്കും. അല്ലെങ്കിൽ ഭാവിയിൽ കുട്ടികളെ കിട്ടാൻതന്നെ വലിയ ബുദ്ധിമുട്ടായിരിക്കും.” വിദ്യാഭ്യാസത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഈ കാഴ്ചപ്പാടിനോട് നിങ്ങൾ യോജിക്കുന്നുണ്ടോ? പ്രതികരണം വിശദമാക്കുക.
- ഞെട്ടില്ലാ വട്ടയില, കാള കിടക്കും കയറോടും തുടങ്ങിയ ‘മഹദ്വചനങ്ങളാണ്’ ശിഷ്യർ ഗുരുകുലത്തിൽ നിന്നു പഠിച്ചതെന്നു പറയുന്നു. ഇതിനു പിന്നിലെ പരിഹാസം വിവരിക്കുക.
- ഗുരുവിന്റെയും ശിഷ്യന്മാരുടെയും സംഭാഷണഭാഷയിൽ കഥാകൃത്ത് വരുത്തിയിട്ടുള്ള വ്യതിയാനങ്ങൾ ശ്രദ്ധിക്കുക. പാത്രസ്വഭാവം വെളിപ്പെടുത്തുന്നതിന് ഇത് എങ്ങനെ സഹായകമാവുന്നു?
-
  - “അന്ന് പഠിത്തം കഴിഞ്ഞ് പോകുമ്പോൾ കാര്യമായ ഗുരുദക്ഷിണയൊന്നും തരാൻ പറ്റിയില്ല. പിന്നെ അന്ന് ഞങ്ങൾക്ക് അതിനുള്ള കഴിവുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്ന് വക്യാ. ഇപ്പൊ അതൊക്കെ ഞങ്ങള് കൂട്ട്യാൽ കൂടുന്നതേ ഉള്ളൂ. പിന്നെ ഇതൊക്കെ ഒഴിവാക്കാൻ വയ്യാത്ത ചിട്ടവട്ടങ്ങൾതന്നെ എന്ന് പുരാണങ്ങളിൽ എഴുതിവച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ.”
  - “എല്ലാ നല്ല കാര്യങ്ങൾക്കും കൈയയച്ച് സംഭാവന കൊടുക്കുന്നവരാണ് ഞങ്ങള്.”
  - “ഇവിടന്ന് ബിരുദവുമെടുത്ത് ഒരു തൊഴിലുമില്ലാതെ എത്രപേരാണ് വെറുതെ തെക്കുവടക്ക് നടക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ട് ഗുരുകുലവിദ്യാഭ്യാസം തൊഴിലധിഷ്ഠിതമാക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി ഗവേഷണം അത്യാവശ്യമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു.”

  സത്വം എന്ന കഥാപാത്രത്തിന്റെ വ്യക്തിത്വപരമായ പ്രത്യേകതകൾ വെളിപ്പെടുത്തുന്ന ചില ഭാഗങ്ങളാണ് മുകളിൽ ചേർത്തിട്ടുള്ളത്. കഥാപാത്രനിരൂപണം തയാറാക്കുക.
- “ഏഴെട്ടു കാശിന്റെയുന്മദത്തള്ളലേ,
  പാഴുറ്റ നിൻ തല താഴില്ലെന്നോ!”

  ‘മഗ്ദലനമറിയത്തിൽ’ കവി നടത്തുന്ന ഈ വിലാപത്തിന്റെ എന്തെല്ലാം അവസ്ഥാന്തരങ്ങളാണ് ‘ഗുരുകുലം’ എന്ന കഥയിൽ സേതു ചിത്രീകരിച്ചിട്ടുള്ളത്?